

Hồi thứ Mười Một

MỤ ÁO XANH NGẦM ĐÁ THƯỜNG ĐÔI HÀO KIỆT

Độc Cô Nhạn rúng động tâm thần, chàng lảng sang chuyện khác:

– Tại hạ xin cáo từ!

Độc Cô Nhạn chưa dứt lời thì bất thành linh có tiếng người lạnh như băng quát lên:

– Hãy khoan!

Ngoài cửa thạch thất xuất hiện một bóng đen.

Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu không khỏi giật mình kinh hãi vì người này đến đây một cách rất thần bí mà trước khi xuất hiện không lộ ra một hình tích gì.

Về thị thính của hai người thì ở trong nhà thạch thất trong đường hầm thì dù cho tiếng gió thổi hay cỏ động cũng không thể qua nổi tai mắt. Nhưng người này hoàn toàn làm như một ảo ảnh hay một quỷ mỹ âm hồn từ dưới đất chui lên. Thêm vào đó tiếng nói lạnh như băng khiến người nghe không khỏi phát run.

Độc Cô Nhạn thanh âm lạnh như băng lớn tiếng quát hỏi:

– Người là người hay là ma?

Vô Danh Tẩu cười nói:

– Khỏi cần phải hỏi. Lão phu đã liệu trước bọn chúng sẽ tới. Ma Trùng trận của lão phu tất bị phá rồi.

Bấy giờ Độc Cô Nhạn mới trông rõ hình dáng người kia thì thấy y mặc áo xanh tằm vóc vừa phải nhưng thân hình mảnh dẻ đầu bịt bằng tấm sa rất dày nên trông không rõ diện mạo. Cứ nghe tiếng quát vừa rồi thì dường như là một người đàn bà.

Độc Cô Nhạn quay lại thì Vô Danh Tẩu cười lạt rồi trầm giọng:

– Đây chắc là chủ nhân Thuần Vu Thế Gia? Tại hạ khỏi mất công bọn ba muôn dặm lên tận núi Nhạn Đẳng nữa.

Người áo xanh bịt mặt thanh âm ấm ở nổi lên tròng cười khanh khách nhưng y vẫn đứng trước cửa thạch thất chứ không tiến vào một bước, mà cũng không cử động. Dường như y nhìn qua tấm khăn cho rõ hết mọi chỗ trong nhà thạch thất.

Độc Cô Nhạn quay lại hỏi:

– Chủ nhân Thuần Vu Thế Gia là đàn bà phải không?

Vô Danh Tẩu bình tĩnh cười đáp:

– Y là nam hay nữ vẫn còn trong vòng bí mật. Nhưng lão phu dám đánh

cuộc người này không phải chủ nhân Thuần Vu Thế Gia đâu, y chỉ là một người trong Thuần Vu Thế Gia mà thôi.

Độc Cô Nhạn nghe Vô Danh Tẩu nói người mới đến không phải là chủ nhân Thuần Vu Thế Gia liền hỏi:

– Tại sao tiên bối lại chắc chắn như vậy?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Chủ nhân Thuần Vu Thế Gia tuy rất coi trọng chúng ta nhưng y quyết không chịu vượt đường xa mấy ngàn dặm từ đất Nam Cương lên tận miền Bắc để tương hội với chúng ta đâu. Người này khăn sa phủ kín cả mặt mũi thì đúng là người nhà Thuần Vu Thế Gia không còn sai nữa. Vì cả gia tộc nhà này con cháu họ hết thảy có bộ mặt xấu xa không dám nhìn thấy người đời.

Độc Cô Nhạn biết Vô Danh Tẩu nói móc liền cả cười đáp:

– Bất luận là nam hay nữ, xấu hay đẹp tại hạ muốn cùng đi cùng ngủ với y hẳn một mạch lên núi Nhạn Đẳng...

Chàng vừa nói vừa vung hai cánh tay một cái, năm ngón tay phải như móc câu chụp tới người mới đến. Còn tay trái nhằm cào vào tấm khăn bịt mặt.

Chàng thi triển hai chiêu này cùng một lúc. Chiêu thức đã kỳ bí tuyệt luân mà lại tự chàng sáng chế ra khác hẳn với cái học thông thường của mọi tông phái, nhưng về đường lợi hại kỳ bí thì bất luận là môn phái nào cũng không thể bằng được.

Bỗng nghe chỉ phong rít lên ve ve, đồng thời người áo xanh che mặt thấy thấp thoáng bóng chỉ ở trước mặt.

Nguyên chỗ Độc Cô Nhạn đứng chỉ cách người áo xanh che mặt chừng vài thước có thể vươn tới nơi. Hơn nữa thủ pháp chàng thần tốc tuyệt luân. Người ngoài cuộc nhìn không rõ hai bên giao thủ.

Người áo xanh che mặt vẫn không hoang mang lớn tiếng quát:

– Bữa nay hai người chắc không có đất mà chôn đâu. Đừng làm dữ nữa.

Mụ nói chưa dứt lời đã nhẩy xổ về phía trước vượt qua Độc Cô Nhạn vào đến giữa nhà thạch thất.

Độc Cô Nhạn không thấy đối phương ra tay. Chàng đã chắc chiêu thức của mình có thể kiềm chế được ngay. Không ngờ người này chỉ như cái bóng thấp thoáng khiến chàng không đụng được chéo tà áo của mụ. Đồng thời lúc người mụ vượt qua một luồng khí lạnh xông thấu vào đến xương tủy. Độc Cô Nhạn không khỏi phát run.

Độc Cô Nhạn cực kỳ kinh hãi. Lúc chàng xoay người nhìn lại thì người áo xanh che mặt đã đến giữa nhà thạch thất.

Đây thực là một chiêu quái dị không thể tưởng tượng được. Từ ngày chàng

bước chân vào chốn giang hồ đã làm cho bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải khuất phục, khiến chàng tưởng rằng trong võ lâm cơ hồ không còn nhân vật nào là đối thủ với mình. Cuộc chiến tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt tuy chàng bị trọng thương mà vẫn còn giết được 93 tay cao thủ hạng nhất của các môn phái.

Thiên Long Tăng, Vô Danh Tẩu tuy đã làm cho chàng nếm mùi thất bại, nhưng đều vào hồi sau khi người chàng bị trọng thương. Và chàng tự tin chỉ cần rảnh tay không đầy ba tháng là có thể luyện được võ công cao thâm hơn hai người kia.

Trường hợp này là một đòn nặng đánh vào tâm lý chàng, vì một nhân vật coi chẳng ra gì mà tránh đòn của chàng một cách rất dễ dàng. Chàng tự hỏi:

– Trên đời những người tài giỏi nhiều đến thế ư?

Độc Cô Nhận chú ý nhìn sau lưng người áo xanh che mặt đứng giữa nhà bụng bảo dạ:

– Người này nếu không là một nhân vật võ công cao cường tuyệt đỉnh thì đúng là ma quỷ.

Vốn chàng không tin thuyết quỷ thần, nhưng lúc này bất giác chàng đâm ra nghi ngờ, tưởng chừng có ma thật. Trong nhà thạch thất dưới đồng mồ mà tại chốn hoang sơn, cảnh tượng đã rùng rợn lại càng rùng rợn hơn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Vô Danh Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật nói:

– Người mới tới không phải là hạng tầm thường ta phải thận trọng đối phó.

Câu nói của lão là có ý ngăn cản Độc Cô Nhận không nên vọng động, cần phải nghe chủ trương của lão để tiến hành.

Người áo xanh che mặt đứng sững trong nhà thạch thất, đưa đẩy luồng thị tuyến nhìn Tư Đồ Xảo đang nằm co quắp hỏi:

– Người này làm mọi cho người mười năm, người đền đáp y bằng cách này ư?

Thanh âm lạnh như băng tuyết không một chút cảm tình. Bây giờ Độc Cô Nhận nghe rõ và xác định y là một thiếu phụ chừng bốn mươi tuổi.

Vô Danh Tẩu đứng ngay bên chiếc ghế bọc da hổ tẩm tẩm cười đáp:

– Đây là lão phu nhân hậu lắm rồi. Không thì...

Người áo xanh che mặt đứng trước hai tay cao thủ tuyệt thế mà mục coi như những đứa con nít. Mục không chờ Vô Danh Tẩu nói hết đã bật lên tràng cười the thé ngắt lời:

– Không thì làm sao?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Không thì lão phu đem bỏ y vào Hủ Thi động cho nát như ra mà chết.

Người đàn bà che mặt cười khanh khách nói:

– Chủ ý của người hay đấy! Bây giờ lão thân xử trí với con chó già thế nào?...

Mụ chưa dứt lời đột nhiên phát tay áo một cái, một luồng gió cực mạnh đánh ra. Nhưng mụ không đánh Vô Danh Tẩu mà đánh vào Tư Đồ Xảo nằm co quắp sắp chết.

Phát chưởng của người đàn bà che mặt xoáy lại như cơn gió lốc. Một là cuồng phong rùng rợn rít lên cuốn người Tư Đồ Xảo bốc lên như một trái cầu thịt liệng ra cửa thạch thất. Đồng thời mụ quát:

– Hồng nhi! Đón lấy hấn.

Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng vung chưởng đánh lên không nhanh như điện chớp. Một luồng chưởng lực đen xì, mờ mịt xô tới Tư Đồ Xảo.

Bỗng một tiếng thét rùng rợn! Độc Cô Nhạn vừa hoa mắt lên, một luồng ám kình từ ngoài cửa nhà thạch thất đã xô vào hóa giải luồng chưởng lực của chàng.

Thân hình Tư Đồ Xảo vẫn tiếp tục bay ra chẳng có chút chi trở ngại rồi rớt xuống bên ngoài thạch thất.

Nguyên ngoài thạch thất đã có một bóng vàng một bóng đỏ không biết đến từ lúc nào. Bóng đỏ đón lấy người Tư Đồ Xảo. Còn bóng vàng phóng chưởng lực ra để ngăn chưởng lực của Độc Cô Nhạn.

Độc Cô Nhạn không khỏi ngần người ra. Bóng đỏ bóng vàng dường như là hai thiếu nữ nhỏ tuổi. Cả hai người này cũng bịt mặt nên không nhìn rõ bản tướng.

Độc Cô Nhạn kinh hãi không những vì hai thiếu nữ thân pháp cũng xuất quỷ nhập thần như mụ đàn bà che mặt, mà còn vì thiếu nữ áo vàng phong tỏa được chưởng lực của chàng.

Hai thiếu nữ này chắc cũng là người của Thuần Vu Thế Gia, không không còn nghi ngờ gì nữa.

Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa tức giận rút kiếm tấn công. Đóa hoa ngũ sắc đầu lưỡi kiếm không ngớt vọt ra nhằm chụp xuống đầu hai thiếu nữ.

Hồng y nữ cấp Tư Đồ Xảo vào nách mé hữu, tưởng thị chuyển động không được linh hoạt, khó bề ứng chiến, nhưng sự thực không phải thế.

Tay trái thị chuyển động như gió liên hiệp với thiếu nữ áo vàng đồng thời phóng cả chưởng lẫn chỉ ra ứng chiến.

Bóng chỉ của hai người trên không phát ra nhưng tiếng vèo vèo ngăn chặn kiếm chiêu của Độc Cô Nhạn không phát huy được.

Độc Cô Nhạn đánh liên tiếp mấy chiêu mà chưa ra tới cửa nhà thạch thất được. Bất giác chàng nổi giận đùng đùng, gầm lên một tiếng. Kiếm chiêu biến ảo phi thường. Tiếp theo là một tiếng hú như rồng gầm khiến người nghe cơ hồ thủng lá nhĩ vang lên rất dài.

Hai thiếu nữ che mặt tựa hồ không chống nổi phải lùi hoài. Chỉ pháp trong tay cũng đã biến đổi.

Độc Cô Nhạn bật lên tiếng cười rung động. Kiếm chiêu lại biến hóa cực kỳ ghê gớm!

Hai thiếu nữ bị một luồng kiếm quang ngũ sắc như cây cầu vòng đầy đặc vây kín chẳng khác gì con cá bị chụp vào lưới của ngư ông.

Độc Cô Nhạn vẫn cười rộ không ngớt. Những chiêu thức mỗi lúc một hung hiểm hơn. Chàng tin rằng hai thiếu nữ che mặt này không thể ngăn trở được thế tấn công của chàng.

Hai thiếu nữ tuy che mặt không ai nhìn rõ vẻ kinh hãi, nhưng hiển nhiên hai thị bị thế công của Độc Cô Nhạn uy hiếp đã lâm vào tình trạng không chống chọi được mấy hơi nữa.

Thiếu nữ áo vàng đột nhiên thét lên một tiếng lạnh lạnh. Bả vai thị máu tươi chảy ra ướt áo. Dĩ nhiên thị đã trúng một nhát kiếm của Độc Cô Nhạn. Thế là hai thị bị hãm vào vòng nguy hiểm.

Phu nhân áo xanh che mặt ở trong thạch thất cũng đang động thủ với Vô Danh Tẩu. Phép đánh của hai người lại càng quý dị. Mụ áo xanh mười đầu ngón tay cứng như kiếm kích vọt ra những tia hắc khí dài chừng một thước. Lúc co vào lúc duỗi ra phân chia bộ vị nhằm đâm tới các đại huyệt trong người Vô Danh Tẩu. Vô Danh Tẩu vung tút hai bàn tay bay lượn. Trong lòng mỗi bàn tay đều tiết ra một luồng mù trắng để phong tỏa những tia khí đen ở đầu ngón tay mụ áo xanh bắn ra. Mỗi khi mù trắng và khí đen đụng nhau lại rít lên ầm ầm một hồi nghe rất khủng khiếp.

Cứ bề ngoài mà nói thì mụ áo xanh và Vô Danh Tẩu hiện ở vào thế quân bình, không phân thắng bại.

Mụ áo xanh một mặt quyết đấu với Vô Danh Tẩu, một mặt vẫn để ý đến Hồng, Huỳnh nhị nữ đang đánh nhau với Độc Cô Nhạn, mụ thấy nhị nữ bị hãm vào tình trạng nguy hiểm, lập tức lớn tiếng quát:

– Không thi triển Bạch điện chưởng, còn đợi đến bao giờ?

Nhị nữ dường như do dự nhưng rồi cũng vung chưởng lên. Lòng bàn tay vọt ra một làn mù trắng mịn mờ.

Luồng mù trắng này dường như chưa dùng hết sức để đẩy ra, nó vừa rời khỏi chưởng tâm đã lập tức lan đi bốn mặt.

Độc Cô Nhạn tựa hồ không để ý gì đến những luồng mù trắng này, bên tai

bỗng nghe tiếng Vô Danh Tẩu la gọi:

– Lùi lại cho mau! Đừng để chưởng phong dính vào người một chút nào.

Giọng nói cấp bách khác hẳn với bộ mặt lạnh lùng của lão. Hiển nhiên đây là một điều tối quan trọng.

Độc Cô Nhạn ngấm ngấm kinh hãi, vội vung chưởng bên trái ra. Chưởng lực thành một bức tường ngăn chặn chưởng phong của đối phương.

Nhị nữ phải lùi lại hai bước.

Độc Cô Nhạn lại phóng ra chiêu thức “Kinh phong hồi đầu”. Thanh trường kiếm trong tay chàng vọt ra như cây cầu vồng nhắm đâm vào sau lưng mũ áo xanh.

Mũ áo xanh tuy công lực vừa cao cường lại vừa kỳ diệu. Nhưng Độc Cô Nhạn thi triển uy thế ghê gớm vô cùng bắt buộc mũ phải né người đi để tránh mũi kiếm của chàng.

Độc Cô Nhạn gầm lên một tiếng. Chàng phóng liền ra ba chiêu nữa.

Mũ áo xanh cười khằng khặc trong cổ họng, đột nhiên nhảy xổ tới.

Độc Cô Nhạn vung trường kiếm cho làn kiếm quang thành một bức tường để ngăn chặn. Nhưng bản lãnh mũ áo xanh đã ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Những kiếm chiêu của Độc Cô Nhạn ghê gớm là thế mà cũng không ngăn chân nổi mũ.

Mũ áo xanh chuyển động thân hình đã lọt vào bên trong kiếm quang của đối phương, đồng thời mũ giơ hai chưởng lên, hai luồng mù trắng mịn mù tỏa ra.

Vô Danh Tẩu hơi thở đã cấp bách. Nhân lúc Độc Cô Nhạn quay lại ra tay đánh mũ áo xanh, lão điều hòa hơi thở một chút. Lão vừa thấy mũ áo xanh phóng chưởng mù trắng ra liền hoảng hốt lớn tiếng la:

– Coi chừng! Chớ tiếp vận chưởng lực đó!

Độc Cô Nhạn cũng nhận thấy tình hình nghiêm trọng, lập tức chàng thu kiếm về phóng chưởng đánh ra.

Chàng phóng luôn hai chiêu Ngũ Hành thần chưởng.

Đồng thời Vô Danh Tẩu cũng phóng ra luôn hai chưởng lực đỏ rực đánh vào cạnh sườn đối phương.

Lúc này trong nhà thạch thất, chưởng phong rít lên âm âm. Năm màu sắc lấp loáng trông rất ghê rợn.

Bạch điện chưởng của mũ áo xanh đang rít lên nhưng tiếng vo ve đã hoàn toàn tiêu tan không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Độc Cô Nhạn nhân lúc mũ áo xanh lùi lại liền cúi xuống chụp một cái.

Bỗng nghe những tiếng xào xạo vang lên chàng đã xuyên thủng phiến đá lớn dưới đất thành hai lỗ. Chàng bóp hai nắm đá vụn trong tay. Hiển nhiên chàng

muốn phát huy kim sa chưởng lực.

Mụ áo xanh bị Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu hai người giáp công phải lùi lại. Mụ ngẩn người ra một chút rồi bật lên tiếng cười rộ nói:

– Xem coi các người còn sống được mấy giờ?

Mụ chưa dứt lời đã chuyển động thân hình như một làn khói xanh xông ra ngoài thạch thất.

Hai thiếu nữ che mặt vẫn đứng sững ngoài cửa. Huỳnh nhi nữ bị mũi kiếm đâm trúng vai thành vết thương dài chừng nửa thước hở cả da thịt và vẫn còn huyết tích.

Hồng y nữ vẫn cấp Tư Đồ Xảo, thị thấy mụ áo xanh xông ra liền la lên:

– Nhị Thảm! Nhị Thảm buông tha cả lão già và thằng nhỏ ấy ư?

Thanh âm thị sang sảng như tiếng nhạc đồng.

Mụ áo xanh cả cười đáp:

– Một giờ sau chúng ta trở lại thu lượm xác của chúng.

Tiếng cười của mụ hãy còn văng vẳng theo đường địa đạo chạy ngoài.

Hai thiếu nữ che mặt không nói gì nữa cũng chạy theo sau.

Thân pháp bọn người kỳ bí chẳng khác gì quỷ my, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Độc Cô Nhạn cầm hai nắm đá vụn lấp loáng ánh vàng. Nhưng chàng định rượt theo thì bị Vô Danh Tẩu kéo lại.

Độc Cô Nhạn bâng khuâng nhìn địa đạo buông tiếng thở dài rồi liệng nắm đá vụn xuống đất. Tính khí ngạo nghễ của chàng bị đánh một đòn nặng.

Tuy chàng đã đâm trúng được Huỳnh y nữ là một thắng lợi, nhưng chỉ là cái thắng không đáng kể. Lúc đấu với mụ áo xanh chàng phải liệng kiếm xuống đất, vận toàn lực để phóng chưởng, liên thủ cùng Vô Danh Tẩu cự địch mới khỏi để mụ áo xanh đả thương.

Độc Cô Nhạn đang tấm tức, bỗng nghe Vô Danh Tẩu cảm khái thở dài nói:

– Ngoài cõi người này còn cõi người khác, ngoài vòm trời này còn vòm trời khác. Đây cũng là một cuộc để mình rút kinh nghiệm.

Độc Cô Nhạn hỏi lại:

– Bạch Điện chưởng của mụ uy lực ghê gớm đến thế nào mà tiền bối phải sợ như rắn rết?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Nếu bị chưởng lực này dính vào da thịt một chút thôi thì lão phải tuyệt chứng toàn thân hủ nát dần mà chết.

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Vậy nó giống như bệnh cùi hay sao?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Đúng thế! Bệnh này hiện nay trên đời chưa có thứ thuốc nào chữa được.

Độc Cô Nhạn lượm trường kiếm lên tra vào vỏ. Chẳng buồn bã lắc đầu nói:

– Tại hạ xem chừng phải quay về núi Hạ Lai nằm bên mộ Tiên sư phái Thiết Huyết tu luyện thêm ba năm nữa.

Vô Danh Tẩu nghiêm trang cười nói:

– Các hạ là bậc tài hoa tuyệt thế nếu rèn luyện trong ba năm thì có thể thành thiên hạ vô địch. Nhưng e rằng đợi đến lúc ấy thì võ lâm biến đổi bộ mặt mất rồi...

Ngừng lại một chút lão nói tiếp:

– Vả lại nếu bọn Thuần Vu Thế Gia phát giác ra các hạ chưa chết, tất họ đem toàn lực đối phó với chúng ta. Khi nào họ chịu để yên lành cho các hạ tiếp tục rèn luyện?

Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

– Bọn Thuần Vu Thế Gia đã có những tà pháp kỳ môn, nếu một ngày kia họ phát động e rằng toàn thể võ lâm phải lung lay.

Vô Danh Tẩu nói:

– Theo lão phán đoán thì ba nữ nhân này mới là những nhân vật hạng nhì hạng ba trong Thuần Vu Thế Gia mà thôi. Hiện nay võ lâm ít người có bản lĩnh bằng các hạ. Lúc phát động phong trào không hiểu kết quả sẽ đi tới đâu...

Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, bỗng chàng dậm chân nói:

– Tiền bối hãy thận trọng. Tại hạ xin cáo từ. Chàng nói xong cất bước ra đi.

Vô Danh Tẩu cười mát nói:

– Khoan đã!

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Tiền bối còn có điều chi dạy bảo?

Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười hỏi lại:

– Lúc暮 áo xanh rời khỏi nơi đây,暮 đã nói gì?

Độc Cô Nhạn chau mày đáp:

– Mụ ta nói một giờ sau sẽ quay trở lại thu thập thi thể chúng ta! Nhưng đó chẳng qua là một lời hăm dọa, tiền bối bất tất phải quan tâm.

Vô Danh Tẩu nghiêm trang đáp:

– Đó không phải là lời hăm dọa đâu. Các hạ cùng lão phu đều bị trọng thương cả rồi.

Độc Cô Nhạn không tin hỏi lại:

– Tại hạ chưa có cảm giác gì là đã bị trúng thương. Sao tiền bối lại nói vậy?...

Vô Danh Tẩu thở dài đáp:

– Công phu chí tà cực âm phương hại người trong chỗ vô hình. Các hạ thử vận nội lực mà coi...

Độc Cô Nhạn nửa tin nửa ngờ. Chàng nhớ lại lúc mũ áo xanh tiến vào thạch thất, đã cảm thấy một luồng gió lạnh thấu xương. Chàng tự hỏi:

– Chẳng lẽ mình đã ngấm ngấm bị trúng thương từ lúc đó rồi hay sao?

Chàng vừa nghĩ vừa vận công điều hòa hơi thở.

Chàng vận công lần thứ nhất vẫn chưa thấy gì khác lạ. Nhưng đến lần thứ hai liền phát giác ra nội phủ cùng tam tiêu đã hơi đau nhói.

Độc Cô Nhạn biến sắc. Chàng tiếp tục vận công lần thứ ba.

Lần này chàng cảm thấy đau đớn nghiêm trọng hơn chẳng khác bị đao kiếm đâm vào phế phủ. Trán chàng toát mồ hôi nhỏ xuống từng giọt lớn bằng hạt đậu.

Vô Danh Tẩu hỏi:

– Các hạ thấy thế nào?

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Đúng rồi! Thương thế này rất kỳ lạ. Mình vận công để tự giải cứu thì thấy đau đớn hơn. Quả nhiên mũ dùng công phu chí tà cực âm làm mình bị thương.

Vô Danh Tẩu gật đầu nói:

– Lúc lão phu cùng mũ tử đấu, tuy đã vận dụng toàn lực mà hãy còn kém mũ một bậc. Lão phu cũng bị tà công đả thương.

Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười hỏi:

– Tiền bối có biết cách chữa thương thế này không?

Vô Danh Tẩu ngắt lời nói:

– Về công phu âm tà có đến mười mấy thứ. Mình đã không tự vận công điều trị được thì tất phải dùng thuốc, nhưng không thể dùng bừa bãi được. Nếu dùng bừa bãi thì chẳng những vô ích mà còn có hại nữa.

Độc Cô Nhạn ngập ngừng:

– Thế thì...

Vô Danh Tẩu hắng giọng một tiếng rồi từ từ quay mình lại đẩy mạnh cái ghế bọc da hở ra xa đến bốn năm thước.

Bỗng nghe một tràng sầm nhè nhẹ. Mặt đất từ từ hở ra một cửa huyết động chừng năm thước.

Một đường bậc đá đi chênh chếch xuống.

Vô Danh Tẩu quay lại cười nói:

– Đây là chỗ lão phu an cư. Trong Bạch Cốt động này có đến mấy chục người, nhưng chẳng một ai biết đến mật thất này.

Lão vừa nói vừa từ từ đi xuống.

Độc Cô Nhạn đi sau Vô Danh Tẩu.

Cách kiến trúc mật thất rất hủ lậu. Đường hầm chật hẹp mà thấp tè chỉ vừa lọt một người mà phải cúi lom khom mới đi xuống được. Đây chắc là tự tay Vô Danh Tẩu đào ra.

Đường hầm dài chừng hai ba trượng. Đi hết đường hầm thì đến một gian thạch thất nhỏ hẹp.

Độc Cô Nhạn không hiểu Vô Danh Tẩu định làm gì, chàng trừng mắt nhìn vào phía trong thì thấy có một lão già râu bạc chùng đến rốn đang cúi lom khom trước một cái hỏa lò bé nhỏ. Ông già đặt hết tinh thần vào chiếc nồi đất trên hỏa lò. Trong nồi không hiểu nấu thứ gì mà phát ra một mùi thơm tho nực mũi.

o O o